

[Gunhild Due.]

Jeg skal på socialistisk folkepartis vegne tilsige velvillig behandling.

Iver Poulsen: Jeg skal ikke gå i enkelt-heder med selve lovforslaget, men vil gerne ved denne lejlighed minde om, at de uafhængige gang på gang har beklaget, at de svage grupper i samfundet: de evnesvage, de nervesvækkede, de sindslidende, har været glemt i vor sociallovgivning gennem en lang, lang årrække, således at der har været meget alvorlige mørke pletter på vor sociallovgivning. Vi har budt patienterne på vore åndssvageanstalter — eller anstalter for evnesvage — og personalet dér forhold, som vi overhovedet ikke kan være bekendt; men det har jeg tidligere været stærkt inde på, og det forudsætter jeg så bekendt, at jeg ikke behøver at trætte med gentagelser.

Så er det blevet sagt, at det er jo dyrt; det er 55 mill. kr., det drejer sig om. Ja, 55 mill. kr. er mange penge, også i dag, men når det gælder om at indhente det, der er forsømt i dansk sociallovgivning, er 55 mill. kr. ikke mange penge; de kunne spares andre steder, hvor det drejer sig om mennesker, der bedre kan klare sig selv og ikke har så stort et krav på samfundets støtte som netop de mennesker, der her er tale om. Derfor mener de uafhængige, at netop denne særforsovgren bør have en førsteprioritet, når talen er om dansk sociallovgivning.

At man nu har valgt at udbygge ordningen på Fyn, finder jeg ganske korrekt og rigtigt — som det er nævnt af flere af de tidligere ordførere — i betragtning af det befolkningstal, der er derovre, og fordi fynboerne har været henvist til Brejning. Det er et spørgsmål, der er af stor værdi for de forældre, hvis børn skal anbringes eller optages på et sådant hjem.

Alt i alt ser de uafhængige lovforslaget som et udtryk for, at man nu ønsker at indhente det, der tidligere er forsømt i denne forsovgren. Jeg vil dog gerne, for at den højtærede socialminister ikke helt skal misforstå mig, sige, at jeg er fuldstændig klar over, at man siden loven af 1959 har gjort sig store anstrengelser for at indhente det forsømte. Det synes vi er prisværdigt, men der er langt endnu, før det forsømte er

indhentet, og derfor kan der ikke herske tvivl om, at de uafhængige ser med stor sympati på det foreliggende lovforslag.

Diderichsen: Det er et prisværdigt lovforslag — og det har også været en prisværdig forhandling. Jeg synes navnlig, de to kvindelige medlemmer er fremkommet med en række udmærkede betragtninger om dette vigtige lovforslag. Jeg skal derfor nøjes med på liberalt centrumts vegne at sige, at vi giver forslaget vor varme tilslutning og håber på, at det må få en hurtig virkeliggørelse.

Det synes jo at fremgå af bemærkningerne til lovforslaget, at Fyn netop har været noget underforsynet i denne henseende, og det kan derfor kun glæde, hvis der måske nu fuldt ud kan blive rådet bod på den skete skade. Det er os derfor kun en glæde at kunne give vor tilslutning til lovforslaget.

Jeg må måske have lov til at benytte lejligheden til at stille den højtærede minister det spørgsmål, om det, da vi nu i de følgende dage får også enkelte andre lovforslag inden for dette område til behandling, ikke var muligt at fremkomme med et samlet skøn over de merudgifter, som de lovforslag, der foreligger, og som vil foreligge i den nærmeste fremtid, vil medføre. Det var måske meget rart, hvis man kunne danne sig et indtryk af merudgifterne til forsorgslove i forbindelse med den almindelige planlægning af statens økonomi.

Socialministeren (Bundvad): Jeg er glad for at kunne sige hjertelig tak til samtlige ordførere i salen for den principielle tilslutning — jeg kan også godt sige varme tilslutning — som lovforslaget har fået.

Det er rigtigt, som det er sagt, at siden 1959-loven er der sket en kraftig udbygning af åndssvageforsorgen, men det er også rigtigt, som det ærede medlem hr. Iver Poulsen sagde: vi har langt igen endnu. Vi må huske, at vi kommer fra en opfattelse, der gik ud fra, at man skulle opbevare åndssvage patienter på et naturskønt område i landet, men derudover i øvrigt ikke foretage sig andet end at underholde dem, medens vi nu er gået over til den nye opfattelse, at de åndssvage skal have en plads sammen med os andre, så langt deres evner